

Taylor Smith

Freemountaini történetek

Megnyugvás

2017

Bevezető

Döbbenetes volt a forróság. Lassan az augusztusnak is vége, Gier-ben mégis negyvenfokos hőség tombolt. Kicsit elkésett az idei nyár, gondolta Claudia és kilépett a szolgálati helyiségekben kialakított zuhanyzóból. Magára tekerte a törölközőjét és az öltözőszekrényéhez sietett, találkozója volt, nem késhejt el. Ez egy fontos nap lesz, gondolta és elmosolyodott.

Csinos akart lenni, vagyis nemcsak csinos, hanem gyönyörű. Ellenállhatatlan, hogy az, akivel most találkozik, ne tudjon nemet mondani. Eddig mindig sikerült elcsábítania a szépségével és a leleményességével, most is bízott magában. Fekete, csipkés fehérneműt választott, a melltartó tökéletesen paszszolt a kebleire, melyek egyáltalán nem mondhatók átlagosnak. Sok férfi érintette, csókolta volna, de őt ez nem érdekelte. Csak az az egy ember érdekelte, akivel most találkozik. Az elején nehéz volt elfogadni ezt a helyzetet, de végül volt elég bátorsága hozzá. És most, hogy a világ sok mindenben változott és változik most is, ki mer lépni a nyilvánosság elé. Ki akar lépni, hogy mindenki megtudja, boldog.

A fehérnemű fölé fekete farmerszoknya került, lábára magassarkú, vékonypántos szandál, mely kiemelte formás vádliját, felsőtestére pedig egy spagettipántos vékony, csipkés szélű póló. Fekete, hullámos haját leengedte, még vizes volt, de tudta, mire kiér a kapitányság elé, tökéletesen száraz lesz és ennél is hullámosabb. Imádta a haját, a színét, a formáját, a dússágát, mert igazi nővé tette. Olyan volt, mint az édesanyjái és boldog volt, amiért tőle is örökölt valamit. Még ha nem is volt olyan jó a viszonyuk, ő szerette.

Életében a saját családja volt az egyetlen sötét oldal. Szerette a szüleit, de nem volt jó velük a kapcsolata, ahogy a

nővérével sem. Nem értették meg, sem a vágyait, sem a céljait. Egyetlen ember volt csak a családban, aki megértette és értékelt. Emily. Emily, aki járta a világot és minden állomásról küldött neki egy képeslapot. Mindet megőrizte, gondolatban és a fantáziájában pedig vele volt. Ő volt az egyetlen, aki megértette, értékelt és tudta az igazságot. Mind Vanessa-ról, mind Ray-ről, mind pedig a saját életéről. Előtte nem voltak titkai és a mai napig úgy gondolta, helyesen tette, hogy megírta neki a gondjait, az érzéseit, a bánatait és az örömeit, mert így lett az a bátor és erős nő, aki most visszanéz rá az öltözőszekrény tükreéből. Büszke volt magára, sokat dolgozott azért, hogy idáig jusson és soha nem fogja feladni.

Ahogy a munkában, úgy a magánéletében is sokat dolgozott azért, hogy büszke és boldog legyen. Jó kapcsolatai voltak, mind a fiával, mind a kollégáival, mind pedig a párjával, annak ellenére, hogy kapcsolatukat egyelőre titkolni kellett. De ennek hamarosan vége, mert a világ változik, mondta magának újra és visszamosolygott saját tükörképére. Feltett egy halvány sminket, megigazította a haját, mely már majdnem száraz volt, majd csókot dobott saját arcképezetének és becsukta a szekrény ajtaját. Elkészült, jöhet az este.

Kezdett ideges lenni. Ahogy közeledett a találkozó időpontja, egyre idegesebb lett és kezdett egy kicsit elbizonytalanodni. Vajon tényleg ezt akarja? Vajon tényleg itt az ideje, hogy a nyilvánosság elé lépjen? Vajon nem teszi ezzel kockára mindazt, amit elért? Vajon tényleg annyira kinyílt a világ, hogy a talaj továbbra is szilárd és biztonságos maradjon a lába alatt? Pontosabban a lábuk alatt? Hirtelen rengeteg kérdés tolult a fejébe és a tény, hogy egyikre sem tudott megnyugtató választ adni, kétségbeesést szült benne. Csak ült a félhomályban, hallgatta a háttérből kiszűrődő lágy, szerelmes dallamokat és nem tehetett mást, mint bízott saját magában és az ösztöneiben. Azokban az ösztönökben, melyek sosem hagyták még cserben. De akkor is ideges volt, még pedig azért, mert egyre inkább úgy tűnt, hogy ez az este más lesz, mint a

röbbi. Már megrendelte a szokásos előételt, a jégbe hűtött pezsgőt és a vacsora utáni különleges ajándékot is, amit a szerelmének szánt. A szerelmének..., megerősítésként. És... egyfajta vallomásnak is, bár tudta, hogy szereti, hiszen elmondta neki. Szavakkal, érintésekkel és érzésekkel.

Az idegessége kezdett fokozódni, mikor fél óra múlva még mindig egyedül üldögélt az asztalnál, a jégbe hűtött pezsgő már inkább hasonlított egy vízben úszkáló üzenetpalackra, mint egy aranyszínben gyöngyöző nedűre, az előételt pedig egymaga fogyasztotta el, miközben idegesen nézte a falon lógó kakukkosórát. Késett és ez szokatlan volt, hiszen soha nem tett ilyet. Mindig pontos volt, sőt. Előfordult, hogy kedvese sokkal előbb érkezett azért, hogy meglepesse. Pontosan olyan izgatott volt minden alkalommal, mint ő. De ez az este más és pontosan tudta, hogy miért. Nem akarja a nyilvánosságot. Megértette, mégis rosszul esett neki és ez fájdalmas jövőt jósolt. Nem haragudott rá, képtelen lett volna. Szerelme nem akarta a nyilvánosságot, ő úgy gondolta félelemből. De az érzéseiket nem tagadhatják. A világ pedig folyamatosan változik és mindig lesz valaki, aki az első lesz. Úttörők mindig vannak és mindig is lesznek. Miért baj az, hogy úttörő szeretne lenni?

Aggodalmas gondolataiból a telefonja szakította ki, amit a hivataltól kapott. Ez is egy újdonság volt, amit meg kellett szokni és el kellett fogadni. És egyáltalán nem volt nehéz. Akkor az ő helyzetük, miért lenne más? Hiszen ez sem bonyolultabb, mint egy telefon, amit magával vihet az ember. Felderült az arca, mikor meghallotta a hangját, de aztán szürke felhő futott végig az arcán, ahogy hallgatta a vonal másik végén lévő kedvesét. Nem tud eljönni, de mivel nem akarja elmulasztani a találkozót, ezért felhívta. Váratlanul beosztották műszakba, így dolgoznia kellett. Nem tudott róla, vagy ha tudott is, talán direkt nem szólt előbb, gondolta, miután letette a telefont. Pontosan tudta, hogy nincs semmi olyan váratlan helyzet, amiért egy délelőtti beosztottnak délutáni

műszakba is ugyanazon a napon. Rosszul esett a tudat, hogy szándékosan nem akart itt lenni, ugyanakkor egy kicsit mégis megnyugodott, elvégre nem hívta volna fel, ha tényleg szándékosan csinálta volna.

Gyorsan kifizette a számlát, elnézést kért, amiért a vacsora elmaradt, majd a kocsihoz sietett és a megbeszélrt találka-helyre indult. Nem zavarta a hely, elvégre mindketten ismer-ték a hajléktalan-telepet a keleti negyedben. Mindketten teljesítettek már ott szolgálatot és bár tudták, hogy a szabá-lyok ellen vétének vele, többször előfordult, hogy ott találkoztak titokban. Akár szolgálati időben is. Tökéletes hely volt a bujkálásra és még tökéletesebb olyan dolgok elrejtésére és megtételére, amit nem akarnak a világ szeme előtt megtenni. Ez a városrész tökéletes hely a bűn elkövetésére.

Nem értette, miért jutott ez az utolsó dolog az eszébe, azonban ahogy leállította az autót a megszokott helyen, baljós érzései támadtak. Sötét volt már, csak az autó lámpája világí-tott, furcsa mód egyetlen otlakó sem bújt elő a fényre. Mie-lőtt kiszállt, néhány szót lejegyzett, nem tudta miért, igazából az ösztönére hallgatva tette. Berakta a kesztyűtartóba a pa-pírt, majd kiszállt. Körülnézett, már amennyire lehetett a gyér közvilágításban, majd úgy döntött, ostobaság tartani valakitől, akit szeret és akire akár az életét is rábízna. Társak voltak, bár az utóbbi időben kevesebbet dolgoztak együtt. Mintha oda-fent megérezték volna, hogy kettejük között több van, mint kollegialitás. De ez lehetetlen volt, erről mindketten gondos-kodtak.

– Szia.

Claudia szíve nagyot dobbant, de kivételesen nem a szívé-ben megbújó szerelem miatt, hanem mert megijedt. Sötét volt és kicsit váratlanul érte a hang, mely a háta mögül jött és ami egyáltalán nem a boldogság és szerelem érzését hozta magával. Félelmet keltett benne, amit nem értett, hiszen szerette őt. Miért kellett volna félnie tőle?!

– Szia. Megjjesztettél.